

[Per Hækkerup.]

terne skulle nedsættes. Skattnedsættelserne var imidlertid kombineret med et såkaldt spareprogram. Da vi i folketingsudvalget fik lejlighed til at gennemgå spareprogrammet, viste det sig dog, at det ikke indeholdt besparelser af nær den størrelsesorden, som man opererede med, i hvert fald ikke for den umiddelbart foreliggende periode. Beløbet på de 400 mill. kr., som man talte om at spare, blev i realiteten reduceret til et beløb på 130-140 mill. kr., og disse såkaldte besparelser havde intet med det, man i almindelighed forstår ved besparelser, at gøre; det var derimod rene og skære nedskæringer af den sociale lovgivning, af statens investeringsvirksomhed, af huslejetilskud til en stor gruppe af medborgere o. s. v. Det var altså ikke besparelser for borgerne eller besparelser for samfundet som helhed; det var blot en omlægning af byrden, omlægning fra en byrde, der blev båret over skatterne, til en byrde, der skulle bæres af de pågældende befolkningsgrupper selv; og da det var de samme befolkningsgrupper, som ville få den mindste del af den skattnedsættelse, oppositionen tilbød hele befolkningen, er det forståeligt, at vi fra vor side ikke blot måtte stille os skeptisk over for skattnedsættelsesforslagets samlede omfang, men også — og især — måtte afvise det socialt skæve indhold, som skattnedsættelserne havde.

Nu fik vi jo i foråret gennemført en skattnedsættelse, og det var derfor naturligt og klart, at oppositionen måtte revidere dette skatteforslag, som man fremsatte i februar måned i år, under hensyntagen til de faktiske ændringer i beskatningen, der er gennemført, og det forslag, der foreligger nu.

Jeg synes, det er meget interessant at kigge på, hvad hensigten med dette forslags fremsættelse egentlig må siges at være. Da vi fik VK-planen, fællesprogrammet for godt et år siden, proklamerede man, at der her var tale om en helt ny politik, helt nye signaler i den økonomiske politik. Her var der tale om, at staten ikke via sin finanspolitik skulle søge at påvirke den almindelige økonomiske aktivitet i samfundet. Den påviste, at den opgave at lede og styre finans- og pengepolitikken og derigennem påvirke den økonomiske aktivitet helt skulle over-

lades til nationalbanken. Staten skulle ikke forvalte borgernes penge, de skulle selv forvalte deres penge, og staten skulle derfor ikke have noget overskud. Det er interessant, at i det forslag, som oppositionen nu har lagt frem, er der, så vidt jeg kan forstå, ikke tale om, at man foreslår skattnedsættelser af et sådant omfang, at det betyder, at alt det, der er beregnet at blive statens overskud, skæres væk.

Jeg har forstået, at oppositionen også vil fortsætte med at have et overskud på statsbudgettet på 500-600 mill. kr. Men dermed er jo hele den såkaldte politisk-økonomisk-filosofiske tankegang, som lå bag fællesprogrammet, faldet væk. Hvad er der tilbage af den, når man alligevel ikke vil overlade til nationalbanken at føre den økonomiske politik, men vil bemyndige statens finanspolitik til direkte at påvirke den samlede økonomiske aktivitet og altså i den nuværende situation tillade opretholdelse af et overskud på statsbudgettet på 500-600 mill. kr.? Jeg tror nok, sandheden er den, at oppositionen utvivlsomt i sit hjerte fortsat er tilhængere af den politiske tankegang, som lå bag opstillingen af fællesprogrammet; men man har formentlig været klar over, at hvis man nu satte de små 800 mill. kr., som man sidste år opererede med, op til 1 400 mill. kr., så ville selv de sidste i landet blive klar over, hvad der var hensigten med fremsættelsen af et sådant skattnedsættelsesforslag. Det er formentlig derfor, man besluttede at holde sig til de 800 mill. kr., selv om man dermed slår sin egen argumentation om nye tanker i det, man kalder den nye politik, i stykker. Jeg tror derfor, at udformningen, der på en underlig magisk måde holder sig til de ca. 800 mill. kr., man foreslog for et år siden, selv om forudsætningerne er helt anderledes, nok så meget er bestemt af, at man om en lille måneds tid skal have valg.

Jeg tror også på den anden side, at oppositionens likvidering af sin egen politik er bestemt af, at vi snart skal have valg. Jeg tænker på den holdning, oppositionen har taget til folke- og invalidepensionernes regulering som foreslået af regeringen. Det skal ikke nægtes, at det overraskede — det overraskede glædeligt — at høre, at oppositionen har villet gå med til den yderligere forbedring af folke- og invalidepensionister-